

Yavuz!

Ali Nesin / anesin@nesinvakfi.org

Çok yakın olmadan kendimi çok yakın hissettiğim ender insanlardandı. İlk görüşte birbirimize ısınmıştık, en azından ben ona ısınmıştım.

Utanaacağı hiçbir şeyi olmayan insanların dobralığı vardı Yavuz'da; kim olursa olsun, sözünü esirgemezdi. Bana özel söylediklerini ve bende çok iz bırakan ve çok üzen bir telefon görüşmemizi burada aktarmam doğru olmayabilir. Ama onun Yavuzluğunu anlatmamak olmaz.

Yavuz'la sanırım 1986 sonbaharında tanıştık. Cezaevinden yeni çıkmıştım. Aklanıp da çıkmıştım ama yasalara aykırı olarak pasaport vermiyorlardı.

Askeri (ve keyfi) idare vardı ülkede. Kimse de iş vermiyordu. Parasız pulsuzdum. Hayat daha ucuzdur diye, ikinci çocuğuma za hamile olan eşimle ve kızıyla Balıkesir Ören'e yerleştik. Haftada bir, Can Delale ve Ercüment Ortaçgil'le Lie grupları üzerine seminer yapmaya İstanbul'a Boğaziçi Üniversitesi'ne gelirdim. Bu seminerlere Yavuz da katılırdı sık sık. Yavuz benden 10-15 yaş büyüktür herhalde. Bu sevecen adama, sevecenden de öte sıcacık adama nasıl sesleneceğimi bilemiyordum.

Yavuz desem olmaz, Yavuz Bey mi desem, ağbi mi desem, hocam mı desem diye düşünüp duruyordum. "Hocam" kelimesine oldum olası ısınmadım, ama o zamanlar daha da garipserdim, hatta bana hocam dediklerinde "estağfurullah" derdim! Üstelik Yavuz benim hiç hocam olmamıştı. Ayrıca bir arkadaş kadar yakın ve içtendi. Ona "hocam" demeyi garip buluyordum, ama ona başka türlü nasıl seslenebilirdim ki? Ben bu konuda kararsızken ve elimden geldiğince ona doğrudan seslenmeye çalışırken, kim olduğunu unuttum, aramızdan biri Yavuz'a "hocam" diye seslendi. Yavuz bir yandan gülümseyerek ama bir yandan da terslenerek "ben kimsenin hocası değilim" dedi...



Yavuz ve Lutfiye Nutku.

Daha önce de anlamıştım ama bu gerçek hiç bu kadar çarpmamıştı beni: Yavuz sadece ve sadece Yavuz'dur. Kendine özgüdür ve sadece kendidir. Ne sayındır, ne beydir, ne ağabeydir, ne kardeştir, ne kocadır, ne de hocadır. Yavuz etiketsizdir ve sadece Yavuz'dur. Tek başına bir insan türü sayılabilir. O günden sonra Yavuz'a Yavuz dedim.

Aradan yıllar geçti. 1995'te Türkiye'ye temelli geri döndüğümde haftada bir TÜBİTAK'ın Gebze'deki araştırma merkezine gitmeye başladım. Yavuz Nutku devamlı oradaydı. TÜBİTAK'ta bulunduğum bir gün 10 Kasım'a rastlamış. O gün hepimizi toplayıp yemekhaneye götürdüler... Yüzlerce bilim adamı yemekhanede... Önümüzde bir kürsü. Bir binbaşı geldi ve elindeki kâğıttan Atatürk'ün önemini anlatmaya başladı... Söyledikleri ta ortaokul yıllarından hepimizin duyduğu, hiçbir özgünlüğü olmayan, sıradan şeylerdi.

Koca koca bilim adamları, kendi iradeleri dışında ilkökul öğrencileri gibi saçmasapan bir söylev dinlemeye zorlanmışlardı. Üstelik bir başka bilim adamından değil de bir subaydan. Tam tersi, yani subaylar bilim adamlarının ağızından Atatürk'ü dinleseler daha yararlı olmaz mı?

Kim kime neyi öğretiyor?

Yavuz hemen yanımdaydı. Zaten çalışma saatleri dışında hep Yavuz'un yanında olmaya can atardım. Hayat onunla daha ilginç ve daha eğlenceliydi. Göz göze geldik. İkimiz birden "bu ne kepezelik" anlamında bir şeyler mırıldandık. Herkesin gözü önünde salonu terkettik. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Anladığım kadarıyla sevgili Yavuz, aynen rakısı gibi, ölümü de yudum yudum, tadına vara vara tatmak istemiş. Ölümü o meşhur hınzır ve alaycı gülüşüyle beklemiş. Ne mutlu Yavuz gibi yaşayıp ölene!